

васъ ще Мя прѣдаде.“ Ученицы-тѣ ся ужаснѣли, кога чули това, и, гледаѣщи ся единъ другого, чудили ся, за кого би могло да бѣде казано това; ти Го пытали единъ по единъ: „да не бѣдѣ азъ, Господи?“ Но Исусъ Христосъ мълчалъ: Той не рачилъ да изобличи прѣдателя, но желалъ само да го прѣдупази и да возбуди въ него раскаяніе. „Така!“ повторилъ Той, „единъ отъ васъ ще Мя прѣдаде. И Сынъ человѣческій отива, споредъ както е писано за Него; но горко на оногова, който Го прѣдава: подобръ бы было да не бы ся родилъ той человекъ!“

Кроткій Іоаннъ, любимый ученикъ Исусовъ, при трапезѣ-тѣ възлежалъ на грѣди-тѣ Му. Томува Петръ подавъ знакъ да попыта: кой е прѣдателя-тѣ. Іоаннъ попыталъ тихо: „Господи, кой е той?“ — „Онъ“, — отговорилъ Исусъ Христосъ, комуто Азъ подамъ залагъ хлѣбъ, като го натопѣ въ блюдо-то.“

Спаситель раздѣлялъ дружелюбно съ прѣдателя хлѣба Си; Той искалъ съ това изявленіе любовно да го обърне; но Іуда, като пріелъ хлѣба отъ рѣцѣ-тѣ на Спасителя, продължавалъ да лицемѣрствува и да ся показва невиненъ, както другы-тѣ; той такожде, както и другы-тѣ, пыталъ съ притворно беспокойство: „да не бѣдѣ азъ Господи?“ — „Ты рече това“, — отговорилъ Исусъ Христосъ. — Іуда видѣлъ, че притворство-то не помага и че злодѣйскій му умысль е извѣстенъ Спасителю, но все не ся раскаивалъ. Исусъ Христосъ казалъ: „испѣлнявай поскоро онова, что си намѣренъ да правишь.“ — Никой, освѣнъ Іоанна, не разумѣлъ смысла на тѣя думы: всицкы мыслили, че понеже обща-та казна ся пастрила у Іудѣ, то Господь му заповѣдалъ или да купи нѣчто за праздника, или да раздаде нѣчто на сиромасы-тѣ. Іуда встанѣлъ отъ трапезѣ-тѣ и излѣзълъ вѣнъ. Тогава было вече нощь.